

SVIBANJ DAN 2020

Svjetski kapitalizam, zabrinut samo vlastitim preživljavanjem, iskorištava i napušta radničku klasu Kapitalizam se i mora ga svugdje svrgnuti

Drugovi, radnici

Kapitalizam je odgovoran za gubitke izazvane epidemijom. Haotično gomilanje ljudi iz ruralnih sredina, u potrazi za nadnicom od koje će živjeti, zastrašujuće i sulude urbane aglomerate kapitalizma, kao i konvulzivne migracije ljudi čine preventivnu brigu nemogućom.

Medicinska nauka je godinama predviđala širenje novog virusa po svetu i njegove stravične efekte. Međutim, epidemija se ne može ni zaobići, ni kontrolisati u društvu u kakvom danas živimo. Kapital, uvek u potrazi za momentalnim profitom, nema interesa u predikciji i prevenciji. Adekvatne zalihe medicinske opreme nisu obezbeđene, kao što nije ni adekvatan broj medicinskih radnika obučen. Zaista, sistem je drastično smanjio njihov broj svuda, gurajući ih u prekomeran rad; kapitalizam je zatvorio mnoge bolnice i pretvorio ih u 'kompanije'. Njegov večiti imperativ je da uštedi na na brizi za radničku klasu.

Očekivana zaraza je konačno stigla, čineći potpuno nepripremljeno čovečanstvo uznemirenim i razrušavajući poslednje nedoumice o mogućnostima kapitalizma da zaštiti zdravlje i život planete.

Suočene sa univerzalnim neprijateljem, koji jedino može biti napadnut naučnim i solidarnim svetskim planom, svaka država radi svoje. Što je još gore, kriza intenzivira kompeticiju između nacionalnih centara kapitala i njihovu nehumanu sebičnost punu mržnje. Ekonomski rat se pogoršava u strahu da će protivnici iz drugih zemalja iskoristiti priliku da oduzmu drugima njihovo parče tržišta. U ovom ratu između nacionalnih buržoazija, radnici ne mogu ništa da dobiju, a sva patnja će biti preko njihovih leđa.

Proizvođači su odložili zatvaranje fabrika do tačke u kojoj dalje odlaganje više nije bilo moguće: od Kine, do Italije i Francuske, Ujedinjenog Kraljevstva i Sjedinjenih Američkih Država, značajno produžavajući zarazu. Čak i kada mere zatvaranja komercijalnih i rekreativnih aktivnosti nisu više odlagane, menadžeri većine industrija su pronašli način da zaobiđu pravila i nastave proizvodnju, osim kompanija kod kojih je postojala korist od zatvaranja, nalazeći rupe u nejednoznačnim pravilima upravljajućih blokova.

Dakle, primorali su radnike da odlaze u fabrike, voze se javnim prevozom, čak i u onim industrijama koje nemaju nikakve veze sa zdravstvenim urgencijama, kao što je proizvodnja čelika, čime je produbljena podela društva po klasnim granicama: proletari danas više nisu vlasnici čak ni sopstvenih života. Kao u ratu, oni moraju da žrtvuju sebe za buržoaskog boga, profit.

Dok su fabrike otvorene, štrajkovi i radnički skupovi su zabranjeni. Unije, koje su se prodale režimu u ime „nacionalne solidarnosti“, odobravaju buržoasku dogmu prema kojoj smanjenje proizvodnje „nije opcija“. Budite zadovoljni sa još malo sapuna i maski: par stotina dinara.

I istina je. **Kako bi se vršilo neometano generisanje i aroprijacija profita, kapitalisti moraju beskonačno povećavati razmeru proizvodnje.** Iz ovog razloga, svaka kompanija, bez pravljenja dogovora sa drugima iz sektora, jer je zaista u ratu sa njima, forsira tempo i razmere rada na maksimum, prazno se nadajući da će uspeti da nađu kupce za suludi porast dobara svih vrsta, sasvim nenormalan i anarhičan sistem.

Kapitalizma ne proizvodi na bazi potrebe; on proizvodi na bazi profita. Većina proizvedenih dobara stoga nema nikakvu društvenu upotrebu i sve više kažnjava radnike koji ih prave, potrošače koji su navučeni da ih koriste i okolinu, koja je nepotrebno uništavana i intoksikovana.

Ova nepopravljiva i očigledna apsurdnost nužno mora da blokira sve aparate ubrzane reprodukcije kapitala i trgovine. To je sada jedinstvena i

usko povezana globalna mašina, monstruznost u kojoj je preko 95% aktivnosti štetno ili beskorisno.

U suštini, u toku prošle godine, dugo pre početka širenja epidemije, generalna, istorijska, vekovima stara, neizbežna kriza kapitalističke proizvodnje je došla tačno na vreme i već je prodrla u sve sfere života i društva.

Dakle, krizu nije prouzrokovala „kuga“. Sanitarna izlacija, koja blokira konzumaciju dobara koja nisu zaista neophodna za života, simultano širom sveta, pojačava već postojeću prekomernu proizvodnju dobara i dovodi paklene cikluse akumulacije kapitala skoro do zaustavljanja.

Panika se raširila među buržoazijom, koji su požurili da izvrše prodaju na berzi, dok su preduzetnici bili užasnuti nad padom profita. Očajni kapitalisti u svim zemljama se okreću državama za instrukcije, kredite i komercijalnu zaštitu, kao za pomoć da se odbrane od radničke borbe. Međutim, države su ništa više nego asocijacije među kapitalistima, i na kraju dana, one se održavaju isključivo pomoću kapitalističke produkcije. **One nisu iznad ekonomski zakona kapitalizma:** one mogu jedino pomerati bogatstvo od jednog dela vladajuće klase ka drugom, ili anticipirati nešto što se mora vratiti pre ili kasnije.

Drugovi, radnici

Neuspeh ovog političkog, ekonomskog, socijalnog sistema je toliko evidentan da mnogi buržuji, u naučnoj, političkoj i religijskoj sferi sada pozivaju na njegovu duboku reformu: na drugačiji odnos prema prirodi, drugačiji način proizvodnje i drugačiji izbor onoga što će biti proizvedeno: "bolnice, ne oružje", kažu oni. Sve prazan govor. Čim se vanredno stanje završi, a možda i pre toga, sve će se vratiti na staro. **Ovaj sistem je apsurdan i nesposoban za reformu.**

Vladajuće klase neće mirmo predate svoju moć ili odustati od svojih sitničavih privilegija, ogromnih profita i represivnih rekvizita.

Danasprisutno uznemiravanje ritmova života nas uči ne samo o neuspehu kapitalizma, već i da radnička klasa može bez kapitalizma, ovog celokupnog društvenog i ekonomskog sistema. Buržuji su ti kojima je potrebna radnička klasa, a ne obrnuto.

Internacionalnoj anti-radničkoj solidarnosti između gazdi koji napadaju radničku egzistenciju, mora se stati na put internacionalnom solidarnosti radničke klase koja se bori za svoju emancipaciju i spasenje celog čovečanstva.

Radnička klasa će morati da se mobilize u svim zemljama kako bi se odbranila od užasavajućih efekata ove krize, te kako bi kroz borbu nametnula svoje dugočekajuće zahteve

- pune plate za nezaposlene
- generalno smanjenje broja radnih sati bez smanjenja plate
- regulacija statusa radnika imigranata
- besplatna zdravstvena zaštita za sve radnike

Radnička klasa, koja je dobro organizovana u prave klasne sindikate i dobro predvođena svojom partijom, odgovornim nosiocem njenog davno uspostavljenog internacionalnog programa, mora uspeti sa svojom revolucijom, prodirući kroz tvrdu koru predrasuda i represivnih sila koje i dalje onemogućavaju novo, komunističko društvo, koje će biti besklasno i bezdržavno, i koje je preipremljeno, snažno, i potpuno spremno da se oslobodi i raširi u zemljama širom sveta.